

Դանիել Վարուժան

Ականջներուն

Մարգարտածո՛ց ականջներ, գանգուրներուն տակ սիրուն,
Ամենանորբ մասն եք դուք իմ նըրբագեղ մարմինին.
Լոկ դո՛ւք կըրնաք հաղորդել երգը քնարիս լարերուն
Իր ըսքողած հոգիին:

Թիթենիկի՞ կը նմանիք, թե՞ ծովամայն խեփորի՝
Որ խընած է բուստին լույսն և նըվագներն անդունդին.
Ա՛յնքան փոքրիկ եք՝ որ տղեկ մ'իր ափին մեջ աղածրի
Պիտ' ամփոփե՛ն ձեզ դյուրին:

Ո՛վ բավիղներ նըրբակերտ, ո՛վ ոլորտներ վարդագույն՝
Որոնց մեջեն, չեչքարե նը վար թորող ջուրին նման,
Բոլոր ձայներն աշխարհի կ'հասնին մինչև իր հոգվույն
Եվ խորհուրդնե՛ր կը դառնան:

Ուշիմորեն կ'ամփոփեք ձեր ձագարին մեջ բյուրեղ
Անձանոթ խոսքը բոլոր դաշնակավոր իրերուն,
Հեռավոր երգն աստղերուն, որ անհունին մեջ լուսեղ
Կը ծովանա՛ փոփողուն:

Եվ ձեր քունքին առընթեր բռնեմ ճըրագս աղամանդ
Աղավնյակի նը կարմիր սըրտին նըման բաբախուն,
Թափանցկությամբ նը վճիտ կը բըռընկի ձեր թաղանդ

Կակաշի պես հրմայուն:

Սըրտիս վըրա՛, ականջնե՛ր, խոնարհեցեք սըրտիս վրա՛.
Գեո չերգըված կույս երգեր հոն կը բզզան անհամբեր՝
Ինչպես քընքույշ և խըլրտուն բըժոժներուն մեջ ոսկյա
Լուսակարոտ թիթեռներ:

Եվ թողեք, գո՛ղտը ականջներ, ձեզ համբուրեն զգայնոտ,
Տամուկ լեզվովըս հըպիմ խորշերը ձեր սատափյա,
Որ ան սարսոտ անպատում հեշտանքներով ջըղայնոտ՝
Քընարիս պես դյուրագգա:

Թո՛ւյլ տվեք ձեզ ողբերգեն՝ Գեղեցկության դաշույնին
Բյուր հարվածներն հոգվույս մեջ, և գույգ մ'արցունք աչքերես
Տըրտմորեն վար կախեն ձեր բըլթակներեն փափկագին՝
Իբրև օղեր՝ ընծա ձեզ: